

Dosarul nr. 3ra-753/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (jud. S. Suvac)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, G. Dașchevici, A. Panov)

ÎNCHEIERE

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de către Valentina Florea, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Valentina Florea împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală municipiul Chișinău, a fost casată hotărârea din 18 iulie 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana și a fost emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii,

constată:

La data de 22 martie 2018 Valentina Florea a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 02 ianuarie 2018 Serviciul Fiscal de Stat a adoptat hotărârea seria AH nr. 0000013, prin care s-a dispus executarea silită a obligației sale fiscale în sumă de 5226,12 lei.

A considerat că, hotărârea enunțată este ilegală, deoarece la adoptarea acesteia au fost încălcate prevederile art. 247 lit. a), b) și c) din Codul fiscal, care statuiază că, persoana care examinează cazul de încălcare fiscală este obligată să clarifice dacă a avut lot într-adevăr o încălcare fiscală, trebuie să fie trasă la răspundere persoana respectivă pentru săvârșirea de încălcare fiscală, există alte circumstanțe importante pentru soluționarea justă a cazului.

A susținut că, despre hotărârea enunțată a aflat întâmplător de la executorul judecătoresc.

A considerat că, suma solicitată spre încasare este una ilegală, deoarece pentru bunul imobil cu nr. cadastral xxxx este întocmit proiectul de execuție nr. 004/2017 de organizare a lucrărilor de desființare (demolare), fiind emisă autorizația de desființare nr. 166id/17 din 12 decembrie 2017.

A solicitat anularea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr. 0000013 din 02 ianuarie 2018 privind executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului.

Ulterior, Valentina Florea a depus cerere de chemare în judecată suplimentară, în care a indicat că, la data de 29 ianuarie 2018 a primit hotărârea Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr. 0000013 din 02 ianuarie 2018 privind executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului, însă în această hotărârea nu erau specificate impozitele și taxele, pe care era obligată să le achite, precum și perioada formării acestor obligații. De asemenea, la hotărâre nu au fost atașate careva suplimente, avize, calcule sau alte informații, din care să rezulte sumele indicate.

A relevat că, abia la data de 14 mai 2018 din referința depusă de către pârât a aflat că, pretinsele obligații în valoare de 5226,12 lei nu sunt pentru anul 0 (zero), dar pentru anul 2017 și nu pentru impozitul pe avere, dar pentru impozitul pe imobil.

A menționat că, pentru a clarifica situația, s-a deplasat la sediul Direcției deservire fiscală Centru (02), unde a depistat că, în contul său sunt incluse imobile, care nu-i aparțin și, anume, imobilele din com. Țîntăreni, r-nul Anenii Noi și din or.Codru, mun. Chișinău.

A susținut că, din informația eliberată de către Agenția Servicii Publice, Departamentul cadastru rezultă că, imobilele deținute de ea se află în sect. Rîșcani, mun. Chișinău și nu în sect. Centru sau alte raioane ale Republicii Moldova.

A afirmat că, conform art. 281 din Codul fiscal, Serviciul de colectare a impozitelor și taxelor locale ale Primăriei mun. Chișinău urma să calculeze și să înștiințeze contribuabilul despre mărimea impozitului calculat pe bunurile imobiliare, or, până în prezent nu a primit avizul de plată pentru anul 2017.

A considerat că, calculul a fost întocmit greșit, fiind pe bunurile imobile pe care nu le deține cu drept de proprietate.

Prin hotărârea din 18 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana a fost admisă acțiunea depusă de către Valentina Florea și a fost anulată hotărârea Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr. 0000013 din 02 ianuarie 2018 privind executare silită a obligației fiscale a contribuabilului.

Prin decizia din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală municipiul Chișinău, a fost casată hotărârea primei instanțe și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de apel a remarcat că, conform informației „Contul personal al contribuabilului” din Sistemul informațional al Serviciului Fiscal de Stat, la situația din 02 ianuarie 2018 Valentina Florea deținea restanță la impozitul pe bunurile imobiliare în sumă de 5226,12 lei (f. d. 34-35). Ca urmare a examinării restanțelor contribuabilului Valentina Florea, la data de 02 ianuarie 2018, în conformitate cu prevederile art. 193-201 din Codul fiscal, de către Serviciul Fiscal de Stat, DGAF

mun. Chișinău, s-a hotărât de a executa silit obligația fiscală restantă a contribuabilului, fiind emisă hotărârea seria AH nr. 0000013 din 02 ianuarie 2018 cu privire la executarea silită a obligației fiscale în mărime de 5226,12 lei (f. d. 37).

Totodată, instanța de apel a apreciat critic argumentul intimatei precum că, bunul imobil situat în xxxx a fost desființat prin demolare, respectiv, în accepțiunea sa, acesta ar urma să fie exclus din categoria bunurilor imobiliare supuse impozitării cu impozit pe bunuri imobiliare, deoarece conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, anexat la materialele cauzei, bunul imobil enunțat a fost radiat din Registrul bunurilor imobile la data de 26 ianuarie 2018, în temeiul autorizației de desființare nr. 166id/17 din 12 decembrie 2017 (f. d. 44-46).

Astfel, instanța de apel a considerat că, până la data menționată, intimata, în virtutea dreptului său de proprietate, a exercitat dreptul de posesie, de folosință și de dispoziție asupra bunului imobil enunțat. Prin urmare, impozitul pe bunurile imobiliare, care este un impozit local și care reprezintă o plată obligatorie la buget de la valoarea bunurilor imobiliare, fiind calculat anual pentru fiecare obiect al impunerii, pornindu-se de la baza impozabilă a bunurilor imobiliare, conform situației de la 1 ianuarie a perioadei fiscale respective, a fost perceput în conformitate cu legislația în vigoare în privința bunului situat în xxxx, acesta constituind obiect al impunerii cu impozit pe bunuri imobiliare pentru anul 2017.

Instanța de apel a reținut că, în cazul în care intimata a avut careva neclarități în privința hotărârii recepționate, aceasta era în drept să solicite Serviciului Fiscal de Stat explicații pe marginea actului emis în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. La materialele cauzei nu este anexat niciun înscris sau careva probe, care să releve faptul că, intimata a întreprins toate acțiunile prevăzute de lege și diligența necesară pentru a concretiza obligațiunile sale cu privire la achitarea impozitului pe bunurile imobiliare și despre proveniența sumelor indicate în hotărârea care constituie obiectul cauzei.

Referitor la „pretinsele obligații fiscale” a căror proveniență intimata neagă că le-ar cunoaște, în sumă de 5226,12 lei, instanța de apel a relevat că, acestea sunt indicate în avizele de plată al impozitului pe bunurile imobiliare pentru anul 2017, emise în privința contribuabilului Valentina Florea și, anume, în avizul de plată al impozitului pe bunurile imobiliare pentru anul 2017, emis de către Direcția de colectare a impozitelor și taxelor locale din cadrul Primăriei mun. Chișinău, în care sunt indicate bunurile imobile situate în mun. Chișinău și în avizul de plată al impozitului pe bunurile imobiliare pentru anul 2017, emis de către Primăria s.Țîntăreni, r-nul Anenii Noi, în care sunt indicate bunurile imobile situate în s.Țîntăreni (f. d. 53, 57).

Instanța de apel a considerat că, afirmațiile intimatei cu privire la faptul că, calculul sumelor indicate în avizele de plată ar fi fost întocmit greșit, precum și cu privire la faptul că, bunurile imobile indicate în avize nu-i aparțin acesteia cu drept de proprietate sunt neîntemeiate, întrucât aceasta era în drept să conteste legalitatea emiterii avizelor de plată pentru anul 2017, din momentul în care a cunoscut despre existența acestora, printr-o cerere prealabilă, la Primăria mun. Chișinău și la Primăria

s. Țîntăreni, r-nul Anenii Noi, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000.

Așadar, luând în considerare faptul că, legalitatea emiterii avizelor de plată a impozitului pe bunurile imobiliare pentru anul 2017 nu a fost contestată de către intimată în instanța de contencios administrativ, există prezumția absolută că, acestea au fost întocmite în conformitate cu prevederile legislației în vigoare și produc efecte juridice.

În privința bunului imobil din str. Murelor, s. Țîntăreni, r-nul Anenii Noi, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, bunul, care se află pe numele Valentinei Florea, este terenul cu nr. cadastral xxxx, iar corectarea datelor ține de obligația intimatei de a-și verifica bunurile înregistrate pe numele său din str.Murelor, s. Țîntăreni, r-nul Anenii Noi, nefiind suficient doar contractul de vânzare-cumpărare din 11 februarie 2010 (f. d. 60), or, avizele de plată pentru anul 2017, eliberate pe numele Valentinei Florea, includ aceleași coduri fiscale xxxx (f. d. 53, 57).

La data de 03 aprilie 2019 Valentina Florea a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este ilegală, deoarece au fost aplicate eronat normele de drept material și, anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată în mod eronat legea.

A menționat că, instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, concluziile acesteia fiind în contradicție cu circumstanțele cauzei.

A susținut că, este eronată concluzia instanței de apel precum că, din momentul în care ea a cunoscut despre existența avizelor de plată pentru anul 2017 urma, printr-o cerere prealabilă, să conteste legalitatea emiterii avizelor de plată la Primăria mun. Chișinău și la Primăria s. Țîntăreni, r-nul Anenii Noi. Or, s-a constatat că, ea a aflat despre existența pretinsei datorii de la executorul judecătoresc, respectiv, a contestat hotărârea privind executarea silită a obligației fiscale, iar avizele de plată a impozitului pe bunurile imobiliare le-a primit deja în instanța de judecată de la reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat.

A afirmat că, nu este responsabilă pentru erorile comise la prezentarea datelor în scopul impozitării, or, s-a constatat că, bunul imobil aparține altei persoane, cu alte date de identificare, fiind prezentat în acest sens contractul de vânzare-cumpărare.

A relevat că, instanța de apel greșit a concluzionat că, la materialele cauzei nu este nici un înscris sau careva probe, care să confirme faptul că, ea a întreprins toate acțiunile prevăzute de lege pentru a concretiza obligațiunile sale la achitarea impozitului pe bunurile imobiliare, deoarece în cadrul instanței de judecată s-au constatat acțiunile contribuabilului întru clarificarea situației apărute și numai după constatarea circumstanțelor, la data de 14 iunie 2018 a achitat impozitul pe bunurile imobiliare cu nr. cadastrale xxxx în sumă de 5039 de lei, fiind inclusă perioada - anul 2017 și parțial anul 2018.

A invocat că, instanța de apel a interpretat incorect argumentele sale referitor la forma și conținutul hotărârii privind executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului, concluzionând că, hotărârea a fost emisă de către Serviciul Fiscal de Stat pe un formular tipizat publicat în Monitorul Oficial al RM.

A declarat că, nu a negat faptul că, hotărârea a fost emisă conform procedurii stabilite, dar a invocat că, a fost emisă în lipsa temeiului legal.

A notat că, instanța de apel, la examinarea cauzei, urma să țină cont de prevederile art. 9 CPC.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede astfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat decizia contestată în adresa părților la data de 13 martie 2019.

Astfel, recursul, depus la data de 03 aprilie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul depus de către Valentina Florea nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea

faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul depus de către Valentina Florea, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către Valentina Florea ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Valentina Florea se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu